

ԿԱՅԱՌԱՏՈՒՆԸ

ՎԱՐՍԱՆԻ ԿԱՌՈՒԻԼԸ

ՊՈԹՐՈՍ ՓԱՆՈՒ ԴԱՆԻՍ ԳՐԱԴԱՆՈՒԹՅԱՆ ՈՒՎ ԵՐ

ԻՐ ԿՏԱՆԸ

Աղետագիրք, 29 Յունիս
ինչ որ պիտի պատահէր, պատահեցաւ
վերջապէս։

Նրէկ ամբողջ ծիսակարգէն ինքնաբեր-
էն իր տնտեսական կեանքը, որ անցնէր
երբ լուր ելաւ թէ Վարսանի կախաւոր է
առաւօտեան ժամը ճիշդ Տեղագիրք թէ ինչ
յայտնապէս արտաքին այս դատարանին,
հանդարտութեան և պաշարներով իրեն
գեղեցիկ ապացոյց մը առին ու ցրուեցին
անգամ զին ալ իրենց վրայ լեռնացած
բոլոր զարգացողութիւնները։

Առաւօտեան ժամը Տեղագիրք, երբ լուր
արտաքին Վարսանի, անմիջապէս սկի-
սաւ պատահական, թէ ինչ Տեղագիրք
վերջին ընթերցումին ետքը երբ իրեն
հարցուեցաւ թէ քան մը ունի՝ ըսեց ինքը
«Այ, ըսաւ, ինքզինքը դժուարաւ զարգե-
լով փոքրիկ, ես կը հաշուեմ Առաւ-
ժոյ տարին կը ըլլան Առաւօտեան»։

Յետոյ արգարութիւնը գործադրե-
լու համար։

Կենսագրական գիրքը. — Դարձեալ
հարաւոր է Վարսանի եղբայրական կառու-
վարական վարժարանը աւարտելէ հետ-
ք իր ծնողներն օգնութեամբ Լոյսան գաղտնի
և երկու ասոր մնացող զեղեցիկներուն
արդիւն է Տարի մը Լոյսան, Ժնեւի և
Բարիք ամբողջում է, ուր քանի մը ու-
րիշներուն հետ, Արգարական կառուցու-
թեան հիմնադրար դրամ է Մեղանի
տարին ի վեր է որ Գործիչ հաստատուե-
լով զեղեցիկ մը քանցած էր Անցեալ տա-
րի Պոլսէն եկած է ուրիշ կարեւոր յոյ-
սանները զոգնած է անգլական արար թիւ-
թեան, Գործիչի մէջ հաստատուած է և
գիտական բանութեանը սկսեալն որ
այսօր 1500 անդամներ աւելի ունի, և օրէ
օր տարածուելու վրայ է շինման և
նաեւ գիտական վարժարաններ արկա-
տարու դասախոսքին համար 23 տարի
կան էր։

Մանկապարտիկ դասը. — Վերջին «մնա-
քարտիկ» համար երբ անցեալները մայր
և զարդ Վարսանիի այցելութեան կեր-
թան ըսեալին մէջ, «Տեղագիրք» կ'ըսէ
լայազնին ինչու. այս բանը ըրիր, տե՛ս,
հարկ, հորեղբայրդ այս անգամ բանե-
կանուած են... Մանկապարտիկ ինչու
«Մարդ չէ՝ ճանաչ միայն — կը պատաս-
խանէ — առեւելք և ճանաչուել համար...
Ամէն մարդ մասնաւոր պարտականու-
թիւններ ունի մարդկային ընկերութեան
հանդէպ... ես կատարեցի իմս... հիմա
հանդարտ կրնամ մեղմել... միայնորեւ-
ցե՛ք ու աղօթեցե՛ք ինձի համար...»

Կապիկ. — Հակառակ այս վերջին յայ-
տարարութեան, Վարսանի միշտ լաւա-
տես եղած է իր ճակատագրի մասին։ Նը-
քեւ մասնաւոր պատմութիւնը որ կը
կարծէր թէ ներսին պիտի արժանանայ
և ինչ համարումով բանտին մէջ հետեւեալ
կտակը խաբարած է. Ա) Մասնաւոր
յիմնադրարներ մը հանդիմանութեան տակ դե-
ղարանը չարուանդէ իր գործառնութիւն-
ները։ Բ) Դեղարանին հասցիքը յայտնադի-
պաշտօնի վարժարանին մը հաստատմանը,
անտէր մայր պաշտօնին ընկերութեան,
բացօթեայ դպրոցի մը հաստատման, ազ-
գին կողմէ Ներդաշտ դրեւորդու օգնութեան
բուն, և մաս մը ալ իր ծօրը և քրոջ
էն եթէ մայր մեռնի, իր մասը պիտի է
Վարսանիի անուան Տեղի Օրհնակ Պան-
ձեօսի, որպէս զի եթէ օր մը ըսեալին իշ-
լայ, առանց դրամի չմնայ...։

ՄԻՋԴԱՆԻՍ ՄԻՋԴԱՆԻՍԸ

ԱԶԳԱՅԻՆ ԿԵԱՆԲԸ

ԱԶԳԱՅԻՆ ԿԵԱՆԲԸ

ԱԶԳԱՅԻՆ ԿԵԱՆԲԸ

ԱԶԳԱՅԻՆ ԿԵԱՆԲԸ

ԱԶԳԱՅԻՆ ԿԵԱՆԲԸ

ԱԶԳԱՅԻՆ ԿԵԱՆԲԸ

ԱԶԳԱՅԻՆ ԿԵԱՆԲԸ

ԱԶԳԱՅԻՆ ԿԵԱՆԲԸ

ԱԶԳԱՅԻՆ ԿԵԱՆԲԸ

ԱԶԳԱՅԻՆ ԿԵԱՆԲԸ

ԱԶԳԱՅԻՆ ԿԵԱՆԲԸ

ԱԶԳԱՅԻՆ ԿԵԱՆԲԸ

ԱԶԳԱՅԻՆ ԿԵԱՆԲԸ

ԱԶԳԱՅԻՆ ԿԵԱՆԲԸ

ԱԶԳԱՅԻՆ ԿԵԱՆԲԸ

ԱԶԳԱՅԻՆ ԿԵԱՆԲԸ

ԱԶԳԱՅԻՆ ԿԵԱՆԲԸ

ԱԶԳԱՅԻՆ ԿԵԱՆԲԸ

ԱԶԳԱՅԻՆ ԿԵԱՆԲԸ

ԱԶԳԱՅԻՆ ԿԵԱՆԲԸ

ժառար պայտանեան որուն հետ պէտք է
մեղմութեամբ, ներդաշնանութեամբ և չա-
փաւորութեամբ վարուի, վրան զի թէ ե-
տեղեկ զբաղը չարթած է, բայց մեղք է։
Մեղք է վերապահ ապիկար և չարթ
պայտանեան, որուն երեսն թէ եւ աղգա-
յին գործի մը մէկ մասը կաղնիկաղ կ'ըն-
թանայ, բայց ինչ ընել որ... մեղք է
մարդը. ընտանիք ունի, պիտի ապրի։

«Մեղք է» ինչ որ արտաքին մասին երբ
այս աստիճան չուղի և լայնամիտ կը հա-
ղիսանաւ մենք հայերու երբ հարցը մեր
վրայ կը դառնայ, միւս կողմէ սակայն
այսպիսի չի մնար որ չտեղանք ուրիշ-
ներուն հասցին, երբ նոյն թերութեան
մէջ ինչո՞ւ, օրինակի համար ժողովուրդով,
մասնաւոր, պայտանեան մարմիններով չա-
րունակ կը գտնուարեւել կառավարութե-
ան թէ ապիկար, զիջողարար, անարժան
մարդիկներու կարեւոր պայտաներ յանձ-
նած է, և գաւառներուն մէջ մասնա-
ւորը անտէր ամէն անկողնութիւն և գի-
ժուժ կը գործեն անպատիւ։ Կը պատահէ
և կը պատահենք որ կառավարութիւնը
անկողնով վրան վրանէ աստիճանի վրան
պայտանեանը, և կարող, արգարական
և ուղղարական անձինք պայտանի կանչուին։

Արք. ընթացքին այս հակասակա-
նութիւնը որուն ծիսակարգին անգամ ան-
նիւթիւն է Պատրիարքարանի շուրջ յուզ-
ուած սա վերին խառնակակ խղիւղները
ամէն լեզուէ թերթերուն մէջ կ'երեւան
Ուսման օգնական քանակութիւն անհո-
ղայն։ Վերջապէս երկար ատեն խնամով
ժամկետով շարաւարի կեդրոնն է որ ան-
կը պատկերով աղտոտ ըստմունք մը տա-
րածելով շուրջերին։ Սա հայերն ալ որ
անկողնութեանց դէմ կը բողոքեն շարա-
նակ, պիտի ըսեն իրականութեանը, չեն
տեսներ իրենց մէջ կատարուած դեղձու
ներքին։

Ասոր ինչ պատասխան պիտի տանք։
— Այո, պիտի ըսենք, կան զեղծու-
ման, անբարեկամութիւններ, անարդարութիւ-
ններ, բայց ինչ ընել որ անոց հեղինակ-
ները կը մեղքանք, մենք դժբախտ
մարդիկներու...

Արք. արդարացում չէ՝ ապիկար։
Ու հիմա, երկարատեւ այս դրու-
թեան երեսն, մեր աղգալին բոլոր հա-
ստատութիւնները ոչինչով կը տարբերին
Ազգայնի անկողնութիւն, զորս մարդկու
համար գեներու չէ՝ ծովերու հոսանքներ
հարկար որ են կարծած։

«Աման, մի՛ դպիք մեղք է, բան մը
է ըրեք է, ապուր մըն է խառնել ալ, մէջ
մըն ալ չընեք», կ'ըսեն հիմակ ալ, ու
պատրիարքարանի գեղձմանց գործին մէջ
ի՞նչ։

Այո, Մարդը կրնայ մեղք են,
բայց օր մըն ալ հարցուցած ունիք թէ
աղգը մեղք չէ։

ՆԵՐՈՒՄԱՆԸ

ԱՌԱՌ - ՓԱՆՍԱՆԻՈՒԹԵԱՆ

ՇԱՐՈՒՆԱԿՈՒԹԵԱՆԸ

ՇԱՐՈՒՆԱԿՈՒԹԵԱՆԸ

ՇԱՐՈՒՆԱԿՈՒԹԵԱՆԸ

ՇԱՐՈՒՆԱԿՈՒԹԵԱՆԸ

ՇԱՐՈՒՆԱԿՈՒԹԵԱՆԸ

ՇԱՐՈՒՆԱԿՈՒԹԵԱՆԸ

ՇԱՐՈՒՆԱԿՈՒԹԵԱՆԸ

ՇԱՐՈՒՆԱԿՈՒԹԵԱՆԸ

ՇԱՐՈՒՆԱԿՈՒԹԵԱՆԸ

ՇԱՐՈՒՆԱԿՈՒԹԵԱՆԸ

ՇԱՐՈՒՆԱԿՈՒԹԵԱՆԸ

ՇԱՐՈՒՆԱԿՈՒԹԵԱՆԸ

ՇԱՐՈՒՆԱԿՈՒԹԵԱՆԸ

ՇԱՐՈՒՆԱԿՈՒԹԵԱՆԸ

ՇԱՐՈՒՆԱԿՈՒԹԵԱՆԸ

ՇԱՐՈՒՆԱԿՈՒԹԵԱՆԸ

ՇԱՐՈՒՆԱԿՈՒԹԵԱՆԸ

ՇԱՐՈՒՆԱԿՈՒԹԵԱՆԸ

ՇԱՐՈՒՆԱԿՈՒԹԵԱՆԸ

ՇԱՐՈՒՆԱԿՈՒԹԵԱՆԸ

ՇԱՐՈՒՆԱԿՈՒԹԵԱՆԸ

ՇԱՐՈՒՆԱԿՈՒԹԵԱՆԸ

ՇԱՐՈՒՆԱԿՈՒԹԵԱՆԸ

ՍԱՌԱՌԻՆ ԿՐ. ՏԵՐՈՒՆԵԱՆ,
«Վերջին օր» աղգալին լայազնայ ու-
մանց մէջ հաստատուած էր թէ, բոլոր
աղգալին զբաղը չարթած է, բայց մեղք է։
Մեղք է վերապահ ապիկար և չարթ
պայտանեան, որուն երեսն թէ եւ աղգա-
յին գործի մը մէկ մասը կաղնիկաղ կ'ըն-
թանայ, բայց ինչ ընել որ... մեղք է
մարդը. ընտանիք ունի, պիտի ապրի։

«Մեղք է» ինչ որ արտաքին մասին երբ
այս աստիճան չուղի և լայնամիտ կը հա-
ղիսանաւ մենք հայերու երբ հարցը մեր
վրայ կը դառնայ, միւս կողմէ սակայն
այսպիսի չի մնար որ չտեղանք ուրիշ-
ներուն հասցին, երբ նոյն թերութեան
մէջ ինչո՞ւ, օրինակի համար ժողովուրդով,
մասնաւոր, պայտանեան մարմիններով չա-
րունակ կը գտնուարեւել կառավարութե-
ան թէ ապիկար, զիջողարար, անարժան
մարդիկներու կարեւոր պայտաներ յանձ-
նած է, և գաւառներուն մէջ մասնա-
ւորը անտէր ամէն անկողնութիւն և գի-
ժուժ կը գործեն անպատիւ։ Կը պատահէ
և կը պատահենք որ կառավարութիւնը
անկողնով վրան վրանէ աստիճանի վրան
պայտանեանը, և կարող, արգարական
և ուղղարական անձինք պայտանի կանչուին։

Արք. ընթացքին այս հակասակա-
նութիւնը որուն ծիսակարգին անգամ ան-
նիւթիւն է Պատրիարքարանի շուրջ յուզ-
ուած սա վերին խառնակակ խղիւղները
ամէն լեզուէ թերթերուն մէջ կ'երեւան
Ուսման օգնական քանակութիւն անհո-
ղայն։ Վերջապէս երկար ատեն խնամով
ժամկետով շարաւարի կեդրոնն է որ ան-
կը պատկերով աղտոտ ըստմունք մը տա-
րածելով շուրջերին։ Սա հայերն ալ որ
անկողնութեանց դէմ կը բողոքեն շարա-
նակ, պիտի ըսեն իրականութեանը, չեն
տեսներ իրենց մէջ կատարուած դեղձու
ներքին։

Ասոր ինչ պատասխան պիտի տանք։
— Այո, պիտի ըսենք, կան զեղծու-
ման, անբարեկամութիւններ, անարդարութիւ-
ններ, բայց ինչ ընել որ անոց հեղինակ-
ները կը մեղքանք, մենք դժբախտ
մարդիկներու...

Արք. արդարացում չէ՝ ապիկար։
Ու հիմա, երկարատեւ այս դրու-
թեան երեսն, մեր աղգալին բոլոր հա-
ստատութիւնները ոչինչով կը տարբերին
Ազգայնի անկողնութիւն, զորս մարդկու
համար գեներու չէ՝ ծովերու հոսանքներ
հարկար որ են կարծած։

«Աման, մի՛ դպիք մեղք է, բան մը
է ըրեք է, ապուր մըն է խառնել ալ, մէջ
մըն ալ չընեք», կ'ըսեն հիմակ ալ, ու
պատրիարքարանի գեղձմանց գործին մէջ
ի՞նչ։

Այո, Մարդը կրնայ մեղք են,
բայց օր մըն ալ հարցուցած ունիք թէ
աղգը մեղք չէ։

ՆԵՐՈՒՄԱՆԸ

ԱՌԱՌ - ՓԱՆՍԱՆԻՈՒԹԵԱՆ

ՇԱՐՈՒՆԱԿՈՒԹԵԱՆԸ

ՇԱՐՈՒՆԱԿՈՒԹԵԱՆԸ

ՇԱՐՈՒՆԱԿՈՒԹԵԱՆԸ

ՇԱՐՈՒՆԱԿՈՒԹԵԱՆԸ

ՇԱՐՈՒՆԱԿՈՒԹԵԱՆԸ

ՇԱՐՈՒՆԱԿՈՒԹԵԱՆԸ

ՇԱՐՈՒՆԱԿՈՒԹԵԱՆԸ

ՇԱՐՈՒՆԱԿՈՒԹԵԱՆԸ

ՇԱՐՈՒՆԱԿՈՒԹԵԱՆԸ

ՇԱՐՈՒՆԱԿՈՒԹԵԱՆԸ

ՇԱՐՈՒՆԱԿՈՒԹԵԱՆԸ

ՇԱՐՈՒՆԱԿՈՒԹԵԱՆԸ

ՇԱՐՈՒՆԱԿՈՒԹԵԱՆԸ

ՇԱՐՈՒՆԱԿՈՒԹԵԱՆԸ

ՇԱՐՈՒՆԱԿՈՒԹԵԱՆԸ

ՇԱՐՈՒՆԱԿՈՒԹԵԱՆԸ

ՇԱՐՈՒՆԱԿՈՒԹԵԱՆԸ

ՇԱՐՈՒՆԱԿՈՒԹԵԱՆԸ

ՇԱՐՈՒՆԱԿՈՒԹԵԱՆԸ

ՇԱՐՈՒՆԱԿՈՒԹԵԱՆԸ

ՇԱՐՈՒՆԱԿՈՒԹԵԱՆԸ

ՇԱՐՈՒՆԱԿՈՒԹԵԱՆԸ

ՇԱՐՈՒՆԱԿՈՒԹԵԱՆԸ

ՇԱՐՈՒՆԱԿՈՒԹԵԱՆԸ

ՇԱՐՈՒՆԱԿՈՒԹԵԱՆԸ

ՇԱՐՈՒՆԱԿՈՒԹԵԱՆԸ

ՍԱՌԱՌԻՆ ԿՐ. ՏԵՐՈՒՆԵԱՆ,
«Վերջին օր» աղգալին լայազնայ ու-
մանց մէջ հաստատուած էր թէ, բոլոր
աղգալին զբաղը չարթած է, բայց մեղք է։
Մեղք է վերապահ ապիկար և չարթ
պայտանեան, որուն երեսն թէ եւ աղգա-
յին գործի մը մէկ մասը կաղնիկաղ կ'ըն-
թանայ, բայց ինչ ընել որ... մեղք է
մարդը. ընտանիք ունի, պիտի ապրի։

«Մեղք է» ինչ որ արտաքին մասին երբ
այս աստիճան չուղի և լայնամիտ կը հա-
ղիսանաւ մենք հայերու երբ հարցը մեր
վրայ կը դառնայ, միւս կողմէ սակայն
այսպիսի չի մնար որ չտեղանք ուրիշ-
ներուն հասցին, երբ նոյն թերութեան
մէջ ինչո՞ւ, օրինակի համար ժողովուրդով,
մասնաւոր, պայտանեան մարմիններով չա-
րունակ կը գտնուարեւել կառավարութե-
ան թէ ապիկար, զիջողարար, անարժան
մարդիկներու կարեւոր պայտաներ յանձ-
նած է, և գաւառներուն մէջ մասնա-
ւորը անտէր ամէն անկողնութիւն և գի-
ժուժ կը գործեն անպատիւ։ Կը պատահէ
և կը պատահենք որ կառավարութիւնը
անկողնով վրան վրանէ աստիճանի վրան
պայտանեանը, և կարող, արգարական
և ուղղարական անձինք պայտանի կանչուին։

Արք. ընթացքին այս հակասակա-
նութիւնը որուն ծիսակարգին անգամ ան-
նիւթիւն է Պատրիարքարանի շուրջ յուզ-
ուած սա վերին խառնակակ խղիւղները
ամէն լեզուէ թերթերուն մէջ կ'երեւան
Ուսման օգնական քանակութիւն անհո-
ղայն։ Վերջապէս երկար ատեն խնամով
ժամկետով շարաւարի կեդրոնն է որ ան-
կը պատկերով աղտոտ ըստմունք մը տա-
րածելով շուրջերին։ Սա հայերն ալ որ
անկողնութեանց դէմ կը բողոքեն շարա-
նակ, պիտի ըսեն իրականութեանը, չեն
տեսներ իրենց մէջ կատարուած դեղձու
ներքին։

Ասոր ինչ պատասխան պիտի տանք։
— Այո, պիտի ըսենք, կան զեղծու-
ման, անբարեկամութիւններ, անարդարութիւ-
ններ, բայց ինչ ընել որ անոց հեղինակ-
ները կը մեղքանք, մենք դժբախտ
մարդիկներու...

Արք. արդարացում չէ՝ ապիկար։
Ու հիմա, երկարատեւ այս դրու-
թեան երեսն, մեր աղգալին բոլոր հա-
ստատութիւնները ոչինչով կը տարբերին
Ազգայնի անկողնութիւն, զորս մարդկու
համար գեներու չէ՝ ծովերու հոսանքներ
հարկար որ են կարծած։

«Աման, մի՛ դպիք մեղք է, բան մը
է ըրեք է, ապուր մըն է խառնել ալ, մէջ
մըն ալ չընեք», կ'ըսեն հիմակ ալ, ու
պատրիարքարանի գեղձմանց գործին մէջ
ի՞նչ։

Այո, Մարդը կրնայ մեղք են,
բայց օր մըն ալ հարցուցած ունիք թէ
աղգը մեղք չէ։

ՆԵՐՈՒՄԱՆԸ

ԱՌԱՌ - ՓԱՆՍԱՆԻՈՒԹԵԱՆ

ՇԱՐՈՒՆԱԿՈՒԹԵԱՆԸ

ՇԱՐՈՒՆԱԿՈՒԹԵԱՆԸ

ՇԱՐՈՒՆԱԿՈՒԹԵԱՆԸ

ՇԱՐՈՒՆԱԿՈՒԹԵԱՆԸ

